

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Iter eius in Angliam, n. 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

quantum enim quisque ab ea indifferentia discesserit, tantumdem discedit ab immediata Dei directione & influxu, & voluntatem suam rationibus Superiorum miscens, paulatim à modo viuendi Religioso, quem proficitur, ad secularem degenerat; suæ ipsius tranquillitati nocet, & maxima sæpe interturbat negotia; demque bona desideria non semper à Deo iniici vt in opus ipsum exeant; itaque aiebat, quanquam ardeo voluntate moriendi pro Christo, non debeo ea propter confectum procurare Missionem ad Indos, aut ad Hæreticos; Dat enim Deuseos impetus, vt animum excolamus ijs virtutibus quæ sunt maxime propriæ, vel ad fortitudinem parandam in patiendo, vel in agendo constantiam, quæ vtique vbique sunt necessaria; reliqua Superiorum deliberationi sunt subiicienda.

In omni vero actione nè committas alteri faciendum quod per te ipse potes efficere; & quod hodie, noli in crastinum prolatare; & à minimis caue defectibus. Equabilitatem animi vultusque retinens, omnibus te facilem præbeas; eos etiam quibus familiarissimè vteris intus reuerere: Facetis parce; dictis nunquam inspergas sermonem: huiusmodi proferendis animum oblectare superbiæ plerumque est, & animi nimium soluti; sæpè etiam dum videntur placere tum maxime displicent audienti. Considera denique quanta in homine Societatis perfectio quæritur, qui momentis singulis paratus esse debet ad quosvis in quavis orbis regione iuuandos, siue Turcas, siue Iudæos, siue Ethnicos, siue Hæreticos, siue Barbaros, siue non valde à barbarie distantes Christianos. Alij vt suæ consulant saluti abdunt se in conclauia, vel ab hominum consortio remota loca; nobis in aperto pugnandum est, & dum aliorum cupiditates insectamur, vigilandum nè à nostris superemur. Inter loquaces moderandum est linguæ, Inter iracundos, iræ; Inter multorum delicias, voluptati; & qui aliorum vitia reprehendimus, longè oportet esse ab omni vitio: Etenim exigua in Religioso macula ingens est deformitas; & is cuius est alios ad perfectam vitam promouere, ea debet esse patientiâ, charitate, modestiâ, mansuetudine, & cum Deo coniunctione, vt quod proficitur, ipse præstet, & in eorum oculos imparatus non incurrat, qui quantum ipsi succumbant trahi festucâ læduntur.

XIX. Hæc est Idea Religiosi hominis, quam omnium quibus notus esse potuit testimonio, non magis cogitatione, quam actione descripsit, & quanto altius eam menti quam chartis insculpsit, reliquo vitæ cursu comprobauit: Nam quamuis ardenti in Deum ferretur amore, & aspera quæque mortemque pro eo tolerare optaret, cauebat tamen nè facilitate (quam agendi frequentia, & vsus quotidianus parit) abriperetur ad ea quæ sunt optima; sed vnamquamque actionem excelsò quodam fine condiebat, quo gravior ei esset, cui deuinciendo nullam diligentiam nimiam esse posse arbitrabatur. Tum vero studebat vt ordine certa que methodo vnumquodque ageret: Immutato enim leuiter ordine nasci aiebat inconstantiam, iacturam temporis, negotiorum nimiam contrectationem, totius vitæ inconditam atque ineptam

Qualis eroga alios.

Ordo & præcogitatio in actionibus.

1595. que ineptam dispositionē, denique virtutum omnium nexus compaginē que dissolutionem. Probabat autem ipse se, & ad conflictum armabat prouidentia eorum quæ in tam magna rerum conuersione, quanta quotidie cernitur, accidunt. " Quid ! inquit, si Patrum fratrum que animus, commutatâ eâ quam de te nunc habent existimatione, in sinistram flecteretur ? Quo ellēs animo, si tanquam flagitiosum insectarentur ? si odissent ? Si vt canem, aut scurram indignis modis tractarent ? Quid ? si graui ægritudine pressio, exigua ac prope nulla spes esset plura patiendi pro Christo, & lentâ tabe Martyrij laureâ fraudarere ? Quid si mutus ? Quid si vlcerosus esses ? Quibus se omnibus ad æquabilitatem animi comparabat, & Dei tanquam scientissimi amantissimi que Patris voluntati conformabat; ipsam que iuuandarum animarum & Martyrij cupiditatem inter inferni hostis fraudes numerabat, si hæc æqualitas labefactaretur. Quæ dum in Romano Collegio inter studia, & inter Præfecti curas in Anglicano, diligenter præstat, *Alano & Personio* rursus subsidia Patrum Angliæ in melleum flagitantibus, datus est socius *Henrico Garnetto*, vigesimo quarto Martij, anni octogesimo sexti proficiscenti. Et erant hi (quemadmodum noster hic *Robertus* tum *Personio* in ponte Miluio valedicens non leua mente dicebat) *due sagitta ad eandem metam misse*; id quod euentu deinde explicatum est, vtroque fidei defensæ lauream consecuto. Cuius laureæ quanto teneretur desiderio ipse ostendit, literi Anglicano dum studijs præset ad *Claudium* Generalem in hæc verba scripsit. " Vnum tantummodo de meipso addam, nihil esse magis in votis, nec in hac vita gratius quicquam accidere posse, quam vt quemadmodum. Pti. Va. visum est, vt meos in præsentia labores Angliæ, ita etiam Deo inspirante videatur, vt eisdem ipsi Angliæ, summam Martyrij spem promittenti, impendam. Quod ego sanè non desistam precibus à Deo contendere, qui pro sua pietate & me exaudire, & Pm. Vm. diu nobis seruire dignetur incolumem. Romæ. X. Cal. Febr. 1585.) Et alijs de itinere ad quandam è Societate quo vsus aliquando fuerat melioris vitæ ductore.

Epistola
de itinere.

" Extremis iam obijciendus periculis, è mortis te vestibulo alloquor, mi Pater, tuarum implorans subsidium orationum, vt quo impulsore moribundus semel, spiritu reuixi, eodem supplicante, corporis mortem, aut vtiliter effugiam, aut viriliter sustineam. Mittor ego quidem in medium luporum, vti nam (vt ouis) pro illius qui mittit nomine fide que ad occisionem ducendus. Certè terra marique scio parari mihi plurimos qui non solum vt lupi, sed tanquam leones circumeunt quærentes quem deuorent; Quorum ego non tam timeo, quam expeto morsus, nec tam horreo torturos quam coronaturos expecto. Caro quidem infirma est, & non prodest quidquam, imo & hæc meditati reluctatur, sed Deus potens in prælio, ipse mihi à dextris erit nè commouear, quique instituit exemplo, non destituet auxilio, nec aberit à certamine qui ad certamen induxit. Tu vero, mi Pater, fulcito me floribus orationum, qui ascendant in odorem suauitatis; stipato me malis operum, vt si quando languere oporteat, non timore, sed amore langueam. Ego certe si quidem
(quod